

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	3.Kf.700.106/2025/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (felperesi képviselő címe, eljáró képviselő: dr. Oláh Tamás kamarai jogtanácsos)
Az alperes:	helység1 Rendőr-főkapitányság (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Vattay Gergely kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díjjal kapcsolatos közszolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (8. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék 52.K.703.719/2024/7. számú ítélete

Ítélet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 26.000 (huszonhatezer) forint másodfokú perkoltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A per alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a 2021. július 1. és 2024. július 31. közötti időszakban (a továbbiakban: peresített időszak) az alperes helységi kerületi Rendőrkapitánysága állományában körzeti megbízott beosztásban teljesített szolgálatot. A körzeti megbízotti beosztásához nem tartozóan rendszeresen végzett a körzeti megbízotti működési körzetén kívül is előállító őr feladatokat, átkíséréseket, TIK-küldéseket, ügyeleti küldéseket, 50.000 forintot meg nem haladó szabálysértések kivizsgálását, csapatszolgálati feladatokat, kilakoltatások biztosítását, gyámügyi feladatokat, önkormányzati és közlekedési akciókat; az emiatt előterjesztett szolgálati panaszát az alperes vezetője megalapozatlanság miatt elutasította.

A felperes keresete

[2] A felperes keresetében a peresített időszakra bruttó 1.072.556 forint megbízási díj és törvényes késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A megbízási díj mértékét a rendvédelmi illetményalap 75%-ában határozta meg; keresete jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés a), b), c) pontjait, valamint (5) bekezdését jelölte meg.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[3] Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 1.072.556 forint megbízási díjat és annak késedelmi kamatát. Figyelembe vette, hogy a felek a perben a tényállást egyezően adták elő a felperesi feladatellátás és kimutatás tekintetében, ezért a megbízási díjra jogosultság jogalapját – három időszakra bontva – jogkérdésként vizsgálta. A 2022. augusztus 11-ig terjedő időszakra vonatkozóan a kiforrott joggyakorlat alapján megállapította, hogy amennyiben a körzeti megbízott a körzeti megbízotti szabályzatról szóló 26/2015. (XII. 09.) ORFK utasítás (a továbbiakban: KMB szabályzat) 24. pontjától eltérően teljesít járőri feladatokat, beosztásától eltérő feladatellátást valósít meg, ami megalapozza a Hszt. 71. § (1) bekezdésének c) pontja szerinti megbízási díjra való jogosultságot. A felperes által ellátott további feladatok, így a rendőri akciók, elővezetések, átkísérések, kísérori, előállítóóri feladatok, rendezvénybiztosítás, csapatszolgálat esetében a jogi álláspontja ugyanaz volt, mint a járőri, járőrszolgálati feladatok esetében: a KMB szabályzat 25. pontja rögzíti, hogy a körzeti megbízott nem bízható meg olyan feladattal, amely az eredeti alaptevékenység ellátásától elvonja. A KMB szabályzat meghatározza a körzeti megbízott feladatait, az alperes a felperes részére csak ezen szabályzaton belül meghatározott feladatellátásokat írhatott volna elő jogoszerűen.

[4] A KMB szabályzat 2022. augusztus 12. után hatályos módosítását a jogalap szempontjából nem tartotta relevánsnak. A Hszt. 2. § 24. pontja szerinti szervezeti egység és a Hszt. 2. § 28. pontja szerinti szolgálati hely definíciója összevetése alapján rámutatott, hogy a felperes szolgálati helye (szervezeti egysége) a helységi kerületi Rendőrkapitányság volt a perbeli időszakban; a más kerületben (helységi területén bárhol) teljesített szolgálat ellátásával a felperes a szolgálati beosztásához nem tartozó feladatkört látta el, mert az ő munkaköréhez (beosztásához) csak azok a feladatkörök tartoznak, melyeket a saját kerületi kapitánysága állománytáblája szabályoz. A felperesnek ezért a BRFK helységi kerületi Rendőrkapitányság illetékességi területén kívül ellátott szolgálata a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában foglalt megbízási díjat megalapozza. Annak alátámasztására, hogy a felperes

munkavégzési helyét nem tágíthatja a munkáltató illetékességi területén túlmenően, hivatkozott a rendőrség szervei illetékességi területének megállapításáról szóló 67/2007. (XII. 28.) IRM rendeletre (a továbbiakban: IRM rendelet), a Hszt. 2. § 31. pontjára és a Kúria Mfv.II.10.179/2011/4. számú döntésében foglaltakra.

[5] A felperesi keresetet a 2023. február 1-től kezdődő időszakra is megalapozottnak találta. Megállapítása szerint annak konjunktív feltételei - így a jelentős mennyiség és a szolgálati beosztásba nem tartozó feladatok ne eseti jelleggel merüljenek fel - szintén megvalósultak. A jelentős többletmunka megvalósulása körében idézte a felperes tárgyaláson rögzített nyilatkozatát, ami szerint a beosztásába nem tartozó többletfeladatai meghaladták a KMB-s feladatait, időben is, illetve azok számában is; a heti 3-4 szolgálata mindegyikében merült fel többletmunka. Szolgálatonként 2-3 óra volt a közlekedési akció, amennyiben ilyenre került sor. A felperes beosztásába nem tartozó feladatok havonta több alkalommal, ismétlődően jelentkeztek, a havi 3-5-6 szolgálat számottevő mértékben növelte a felperesi feladatellátást. A feladatok nem eseti jelleggel, hanem rendszeresen merültek fel, minden hónapban ismétlődtek; az eseti jelleget a ciklikus ismétlődés kizárja.

[6] Az összecszerűség körében a felperes igényét nem találta eltúlzottnak, figyelemmel a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI.16.) BM rendelet (a továbbiakban: BMr1.) 35.§ (6) bekezdésére, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: BMr2.) 10. § (2) bekezdésére, valamint a Hszt. 71.§ (4) és (5) bekezdéseire. Mérlegelése során figyelemmel volt a többletfeladatok felmerülésének módjára, azaz a folyamatos, ismétlődő, állandó jelleggel történő feladat ellátásra. Másrészt a felmerülés módján túl annak mértékére, mivel a felperes rendszeresen, minden hónapban jelentős számú többletfeladatot végzett, a keresettel érintett időszakban zömében 3-4-5 szolgálat alkalmával végzett olyan típusú feladatokat, amelyek a szolgálati beosztásába nem tartoznak. Harmadrészt annak a körülménynek is jelentőséget tulajdonított, hogy a felperesnek folyamatosan rendelkezésre kellett állnia a beosztásába nem tartozó feladatok ellátása érdekében. Mindezek alapján az igényelt, minimumhoz közelítő 75%-os megbízási díj összegét a többletfeladatokkal arányban állónak találta.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[7] Az alperes a fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet megváltoztatása mellett a kereset elutasítását, harmadlagosan az elsőfokú ítéletnek a marasztalási összeg leszállítását eredményező megváltoztatását kérte. Álláspontja szerint az ítélet sérti a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 78. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 268. §-át, részben okszerűtlenül értékelt bizonyítékokon alapul. Az elsőfokú bíróság a tényállást csak részben derítette fel, a felperes személyes meghallgatásán túl egyéb bizonyítási eljárást nem folytatott le, ezáltal nem kerülhetett olyan helyzetbe, hogy egyrészt vizsgálni és értékelni tudja a többletfeladatellátás mértékét a megbízási díj Hszt. 71.§ (5) bekezdés szerinti összecszerűségének meghatározásához; másrészt, hogy megítélhesse a 2023. február 1.-től módosított Hszt. 71. § (3) bekezdésében foglalt feltételek fennállását, így különösen a jelentős többletmunkát. Ez

pedig összességében olyan súlyos eljárási szabálysértés, mely kihatott az ügy érdemére; az eljáró bíróság okszerűtlen következtetésre jutott.

[8] A jogalap körében a Hszt. 45. § (1) bekezdés, 71. § (1) bekezdés c) pontja, (3), (5) és (6) bekezdése, a KMB szabályzat V. fejezete és az általános rendőrségi feladatok ellátására létrehozott szerv tevékenység-irányítási központjai, egyes rendőri szervek ügyelei, valamint a segélyhívásokat fogadó központok egységes működéséről szóló 57/2013. (XII. 21.) ORFK utasítást (továbbiakban: TIK utasítás) megsértésére hivatkozott, mivel a felperes kizárólag a kinevezésében foglalt illetékességi területen, helységi területén látta el feladatait. Azzal érvelt, hogy azt változó szolgálatteljesítési helyként kell értékelni; a felperes tehát helységi területén, a munkavégzés természetéből is adódóan változó helyszíneken végezte beosztása szerinti munkáját. Az elsőfokú bíróság nem értékelte kellő súllyal azt a tényt, hogy a felperes munkaideje nem változott, nem a kinevezése szerinti munkáján túl, hanem amellet, nem tényleges többletfeladatként végezte tevékenységét, amit a feladatellátásra vonatkozó TIK utasítással és a Hszt.-vel összhangban kell értelmezni; nem egymás kizárására, hanem kiegészítésére szolgálnak. Hivatkozott a TIK utasítás 46/A. pontjára, a KMB szabályzat 37. pontjára, 21. pontjának e) alpontjára és 24. pontjára is, melyek álláspontja szerint alátámasztják, hogy a felperes nem a Hszt. 71.§ (1) bekezdés c) pontja szerint látta el feladatait, így azok nem tekinthetők a felperes szolgálati beosztásához nem tartozó többletfeladatnak.

[9] A megbízási díj mértéke körében állította, hogy az elsőfokú bíróság megsértette a Hszt. 71. § (5) bekezdését. Miután a felperes munkavégzésében 2023. február 1. napját követően, annak mennyiségét, minőségét illetően változás nem állt be, azaz többlettényállási elem hiányában a kereset jogalapja ezen időszak vonatkozásában hiányzik, ezért a marasztalási összeget e hónapokra eső megbízási díj összegével csökkenteni szükséges. A Hszt. 2023. február 1-től hatályos 71. § (3) bekezdésében rögzített többlettényállási feltétel nem teljesült; a Hszt. módosításával összefüggésben az elsőfokú bíróság nem tett különbséget a 2023. február 1-jét követő és azt megelőző időszakban végzett többletfeladatellátás jelentős mértékének vizsgálata között, holott a többlettényállási elem fennállása csakis a korábbi időszakhoz viszonyítottan, azzal összehasonlításban ítéltető meg.

[10] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Hivatkozása szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és az abból levont következtetései is megalapozottak, azok a precedensképes Kúriai ítéletekkel is összhangban állnak.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[11] Az alperes fellebbezése nem alapos.

[12] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Kp. 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezési kérelem és ellenkérelem keretei között bírálta felül. A fellebbezés keretei között eljárva a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a releváns jogszabályi rendelkezéseket felhívta, azokat megfelelően alkalmazta, ítéletének

indokolásában jogi indokait részletesen kifejtette, amelyekkel a másodfokú bíróság is egyetértett.

[13] A fellebbezés korlátaira tekintettel az ítéltábla figyelembe vette, hogy az alperes a jogvita elbírálásának alapjául szolgáló tényállás megállapítása körében a Pp. 268. § megsértésére hivatkozással állította a bizonyítékok okszerűtlen értékelését, ami azonban alkalmatlan hivatkozás, tekintettel arra, hogy a jogszabályhely a bizonyítás eszközeiről rendelkezik, a bizonyítékok értékelését a Pp. 279. §-a tartalmazza, amire a felperes nem hivatkozott. A pusztán a bizonyítási eszközöket nevesítő (felsoroló) Pp. 268. §-a nem minősül olyan eljárási jogszabálysértésre hivatkozásnak, amelyeket a jogalap körében a másodfokú bíróság összevethetett volna az ítéleti indokolással. Ez azt jelenti, hogy az ítéltábla a jogalap körében az alperes fellebbezését kizárólag az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás és bizonyítékértékelés mellett vizsgálhatta. A másodfokú bíróság hangsúlyozza, hogy a felperes által csatolt tevékenységkimutatás az alperes nyilvántartásán alapul, a szolgáltatási jogviszonyban teljesített feladatellátás tényének, adott munkakörbe tartozásának, mérhető mennyiségének bizonyítására alkalmas bizonyítási eszköz, amit az alperes a perben nem vitatott. Az alperes által vezetett, ténylegesen ellátott feladatok dokumentálására szolgáló nyilvántartások adatai objektív bizonyítékkul szolgálnak az ellátott tevékenységre vonatkozóan, amelyek a megbízási díjra való jogosultság bíróság részéről történő megállapítását – további bizonyítékok hiányában is – lehetővé teszik. Fentiek alapján a másodfokú eljárás terjedelme vizsgálatakor az ítéltábla abból indult ki, hogy az alperes az elsőfokú ítélet anyagi jogi álláspontjának felülvizsgálatát kérte, és a megbízási díj jogalapját a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjának megsértése, annak összegét a Hszt. 71. § (5) bekezdésének sérelme alapján vitatta.

[14] A felek közötti jogvita alapvető kérdését a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában foglalt feltételek teljesülése, a felperesi feladatellátás többletfeladat jellege jelentette. Az ezzel kapcsolatos megállapítások az elsőfokú ítélet anyagi jogi álláspontjának felülbírálatához tartoznak, és a felek eltérő jogértelmezéséből fakadnak, amely (jogalapi) jogértelmezést azonban a Kúria a fellebbezésben felvetett jogszabálysértés állítások esetében már elvégezte. A kiforrott bírói gyakorlat szerint a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjára alapított igény esetében a szolgáltatási beosztáson kívüli tevékenységnek van jelentősége (Kúria Kfv.VII.37.642/2020/5. - BHGY K-KJ-2020-465). A jogszabályi rendelkezésben meghatározott kritériumok konjunktívák, ebből következően a felperest akkor illeti meg a megbízási díj, ha nem a kinevezési beosztáshoz tartozó feladatkört lát el többletfeladatként. Ezzel összefüggésben nem azon van a hangsúly, hogy a többletfeladat okozott-e többletterhelést, hanem azon, hogy a feladat a kinevezés szerinti beosztáshoz tartozónak tekinthető-e. Amennyiben a rendszeresen elvégzett további tevékenység nem tartozik az adott szolgáltatási beosztáshoz, az mindenképpen többletfeladatnak minősül (Kf.VII.39.642/2020/5., Kf.VII.39.525/2021/3. - BHGY K-KJ-2021-680, Kf.VII.45.117/2022/4. - BHGY K-KJ-2022-1176, Kf.III.45.110/2022/4. - BHGY K-KJ-2022-1226), amelyért megbízási díj jár.

[15] Az állománytáblában rendszeresített beosztásokhoz tartozó feladatokat a munkáltató a munkaköri leírásban egyoldalú utasításával rögzítheti; a munkaköri feladatok meghatározása azonban a munkáltató részéről nem lehet önkényes, csak az állománytáblában rendszeresített beosztás keretein belül határozhatja meg azokat a ténylegesen ellátandó feladatokat,

amelyeket a hivatásos állomány tagja jogosult és köteles ellátni. Márpedig az alperesnél a felperes körzeti megbízott beosztása az állománytáblában rendszeresített és a kinevezésében rögzített szolgálati beosztás (munkakör), annak kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség. Az elsőfokú bíróság ítéletében helytállóan rögzítette, hogy a felperes a járőrszolgálati és egyéb járőr jellegű feladatokat a körzeti megbízott működési körzetén kívül nem eseti jelleggel, hanem visszatérő rendszerességgel végezte, amelyre nem adott jogalapot a KMB szabályzat 37. pontja, mert azok nem a felperes kinevezés szerinti beosztásához tartozó (közterületi tevékenységének részét képező) feladatok. A körzeti megbízott szolgálatteljesítési idejének legalább 70%-ában a közterületi tevékenységét nem bármely közterületen, hanem saját működési területe közterületén kell ellátnia. A KMB szabályzat 24. pontja nem tette a körzeti megbízott feladatává a járőrszolgálat ellátását, csupán annak lehetőségét teremtette meg, hogy a körzeti megbízott – alapvetően a működési körzetében – járőr vezetőjeként közterületi szolgálat végrehajtására járőrrel közösen beosztható legyen.

[16] Az elsőfokú bíróság ezzel egyezően helytállóan mutatott rá, hogy a KMB szabályzat egyértelműen meghatározza, hogy a körzeti megbízott járőrfeladatokat milyen szűkítéssel hajthat végre. Ebből az következik, hogy amennyiben ettől eltérően teljesíti a járőri feladatokat, megbízási díjra jogosult. A hivatásos állomány tagjaira vonatkozó rendelkezések kógensek, eltérést nem engednek (EBH2010.2259.), ami egyúttal azt is jelenti, hogy azoknak kiterjesztő értelmezés nem adható. Az a körülmény, hogy a felperes működési körzetéből jogszerűen elvonható volt, nem jelenti azt, hogy a beosztásához nem tartozó többletfeladatok ellátásáért megbízási díjra nem vált jogosulttá.

[17] A szolgálatteljesítési hely [Hszt. 2. § 31. pont] a rendvédelmi szerv szervezeti egységének székhelye szerinti közigazgatási területet jelenti, ahol a hivatásos állomány tagjának a feladatait ténylegesen el kell látnia, ami azonban nem határozza meg a körzeti megbízott működési körzetét, attól tágabb kategória. A Hszt. 2. § 25., 4., 24., 28. pontjai alapján a felperes szolgálati beosztása a szervezeti egysége, vagyis az alperes helységi területi Rendőrkapitánysága állománytáblázatában meghatározott munkakör, szolgálati helye alperes helységi területi Rendőrkapitánysága. A felperes szolgálati helye, működési körzete az IRM rendelet 1. sz. mellékletének 5.19.1. pontja alapján helységi területi kerülete. Az a körülmény, hogy az alperes valamennyi kerületi rendőrkapitánysága helységi területén helyezkedik el, még nem jelenti azt, hogy a hivatásos állomány tagjai részére a főváros teljes területén munkaköri leírás alapján alapfeladatként elrendelhető az eredeti szolgálati helytől eltérő illetékességi területen a szolgálati feladatok ellátása. Az alperes fellebbezési érvelésével szemben a Hszt. 2. § 31. pontját a perbeli esetben alkalmazva, változó szolgálatteljesítési hely jogszerű meghatározása hiányában nem lehetett megállapítani, hogy a felperes a régiós feladatok ellátása során a szolgálati beosztásához tartozó feladatokat végezte (Kf.III.45.120/2021/4.). A megbízási díjra való jogosultságot az illetékességi szabályok alapozzák meg, nem az alperes által meghatározott munkavégzési hely (Kf.VIII.40.023/2021/5.). A rendvédelmi szerv szabadon csak egy adott kinevezésen, az adott beosztáson belül határozhatja meg a hivatásos munkaköri feladatokat, a jogszabály által szabályozott besoroláshoz és illetményhez kötve van. A Kúria a körzeti megbízott által működési körzetén kívül végzett járőri feladatokkal összefüggésben több határozatában kimondta: amennyiben a körzeti megbízott hosszabb időszakon át, rendszerszintűen a beosztásához nem tartozó feladatkört ellátja, a járőrfeladatokat a körzeti megbízotti működési és csoportműködési körén kívül nem eseti, hanem napi rendszerességgel végzi, az

többletszolgáltatnak minősül, így annak ellentételezésére jogosult (Kf.VII.45.176/2021/4., Kf.VII.45.184/2021/4.). A felperes visszatérően, rendszeresen jelentkező, beosztásába nem tartozó, valamint működési körzetén kívül ellátott többletfeladatokat végzett, amelyek a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti többletfeladatként értékelhetők, és a megbízási díjra való jogosultságát megalapozták.

[18] A 2023. február 1. napjától hatályos Hszt. 71. § (3) bekezdése értelmében a hivatásos állomány tagja akkor jogosult megbízási díjra, ha az (1) bekezdés c) pontja szerinti többletfeladat ellátásával jelentős többletmunkát végez, és a szolgálati beosztáshoz nem tartozó feladatkörrel való megbízás nem eseti jellegű. Az alperes fellebbezésében alaptalanul hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában a két vizsgálati szakaszt nem különítette el. Az ítéltábla hangsúlyozza, hogy a többletfeladat ellátása kapcsán a nem eseti jelleg vizsgálata a Hszt. módosítást megelőzően is követelmény volt (azt a bírói gyakorlat egyértelműen kialakította), ugyanakkor vitán felül áll, hogy – többletfeladat ellátása esetén – a jelentős többletmunka végzése külön vizsgálendő, konjunktív tényállási elemnek minősül. Ugyanakkor a módosított jogszabály nem tartalmaz előírást arra, hogy a jelentős többletfeladatnak a módosítást megelőző időszakhoz képest viszonyítva kell fennállnia; a felperes megbízási díjra tehát akkor válik jogosulttá, ennél fogva a bíróságnak azt kellett vizsgálnia, hogy az elvégzett többletfeladatok jelentősnek minősülnek-e. Erre figyelemmel a jogosultság feltételeit minden időszakban önállóan értékelve kell megítélni, így mivel a Hszt. módosítását követő időszakban a többletmunka jelentős mennyisége megállapítható volt, a megbízási díj jogalapja ezen időszak tekintetében is fennállt, az elsőfokú ítéleti álláspont e körben is megalapozott volt.

[19] Az alperes fellebbezése az összecszerűség vitatása körében is alaptalannak bizonyult. A másodfokú bíróság utal arra, hogy az alperes az elsőfokú eljárás során a tevékenységkimutatást nem vitatta, arra nézve a felek egyező előadást tettek, illetve a csatolt kimutatás az alperes nyilvántartásán alapult, mely bizonyította egyrészt az abban megjelölt tevékenységek elvégzését, de azt is, hogy milyen gyakorisággal, hány szolgálatot érintően, havi szinten milyen mértékben érintették a felperes által ellátott többletfeladatok a felperes beosztása szerinti körzeti megbízotti tevékenységének ellátását. Az alperes tévesen állította, hogy az elsőfokú bíróság nem vizsgálta külön a Hszt. 2023. február 1.-jei módosítását megelőző és azt követő időszakot az elvégzett többletfeladatok mennyisége körében. Az elsőfokú bíróság ítéletének [36]-[45] bekezdéseiben indokát adta annak, hogy miért látja megalapozottnak a felperes által igényelt 75%-os mértékű megbízási díjat mind a Hszt. módosítását megelőző, mind az azt követő időszakra. Az a körülmény, hogy az alperes számára az indoklás – esetleg – nem meggyőző, nem kielégítő, nem a jogi indokolási kötelezettség megsértése körében, hanem az adott, alkalmazott anyagi, illetve eljárási jogszabályhelyhez kapcsolódóan, annak mikénti értelmezése szempontjából kifogásolható.

[20] Az Alkotmánybíróság az indokolt bírói döntéshez való jogot a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogból bontotta ki [7/2013. (III. 01.) AB határozat]. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint ugyanakkor a bíróságok indokolási kötelezettségéből nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem a szubjektív elvárásaikat is kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása [30/2014. (IX. 30.) AB határozat]. Az indokolási kötelezettség azt az elvárást

támasztja a bírósággal szemben, hogy a döntés indokolásának az ügy érdeme szempontjából releváns kérdésekre kell kiterjednie és nem minden egyes részletre (Kfv.VII.38.187/2021/11.). Az ítéltábla ennek tükrében megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében adott jogi indokolás az indokolási kötelezettség alkotmányos követelményének is megfelelt, az alperes ezzel kapcsolatos kifogása pedig megalapozatlan volt.

[21] Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[22] A pervesztes alperes a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló, 2025. február 8.-tól hatályos, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet (a továbbiakban: IMr.) 7. §-ára figyelemmel, a 3. § (1) bekezdés a) pontja alapján köteles a fellebbezéssel érintett pertárgyértékhez (1.072.556) igazodó és a jogi képviselő által kifejtett munkával arányosan számított, a pernyertes felperest megillető másodfokú perköltség megfizetésére.

[23] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentességet élvez, ezért a fellebbezési eljárási illetéket a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontjára és a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli. A fellebbezési eljárási illeték összege az Itv. 39. § (1) bekezdése és 46. § (1) bekezdése alapján 85.804 forint.

[24] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[25] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2025. május 28.

dr. Németh Andrea sk.	dr. Stumpf-Rádai Ágota sk.	dr. Drávecz Margit Gyöngyvér sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró